

Кривото патенце.

Едно врѣме, кой знай кога било,
Въ едно царство, кой знай кждѣ било,
Живѣлъ дѣдо съ своята стара баба,
Имали си всичко, що имъ трябва:
Кжща малка да подслонятъ кости,
И армия за велики пости,
Шепа леща за сладка чорбица,
За ошавецъ сливици торбица.
Ала тежко — нѣмали дѣчица,
Самички си на свѣта живѣли,
Въ самотия двама остарѣли,
Въ самотия проклета вѣвъ кжщи,
Днитѣ текли сѣ едни и сжщи . . .
Веднѣжъ дѣдо съ своята старуха,
Поизлѣзли малко за разтуха
Вѣвъ полето да набератъ гжби —
Госба сладка за уста беззжби.
Гжби много двамата намиратъ,
На връщане и двамата съзиратъ
Гнѣздо малко тамо на сполука,
А въ гнѣздото патенце писука.
— Гледай, дѣдо, туй патенце диво,
Що е мило — рече баба живо . . .
На ржцѣ го дѣдо взе съ внимание,
И разгледа птичето съ старание.
Шия грива, шарено криленце,
Ала криво бѣдното съ краченце!
Грейна радостъ дѣду на сърдцето,
И свѣтна му весело лицето.
— Ха, да вземемъ туй криво патенце,